

Maria i Piotr Curie

Piotr Curie

Curie E.: Maria Curie. Biografia

Mój
Piotrze, myślę
o tobie bez przerwy, aż pęka
mi głowa i mąci się rozum. Nie mogę
pojąć, że mi przyjdzie teraz żyć,
nie widząc ciebie, nie uśmiechając się
do mego miłego towarzysza. [...] Wczoraj
na cmentarzu nie mogłam zrozumieć
słów „Piotr Curie”, wyrytych
w kamieniu. Bolało mnie piękno wsi
i zakryłam twarz welonem,
żeby na wszystko patrzeć
poprzez krepę.

Lemire L.: Maria Skłodowska Curie

Ostatnie
lata życia Piotra
Curie były bardzo płodne.
Zarówno jego umysł, jak i zręczność
laboratoryjna znajdowały się w pełnym
rozkwicie... Nowy okres życia otwierał
się przed nim: okres, który powinien
być, przy lepszych warunkach pracy,
dalszym ciągiem jego wspaniałej kariery
naukowej. Los nie pozwolił, aby tak się
stało i musimy skłonić głowę
przed jego niepojętą wolą.

Curie E.: Maria Curie. Biografia

Drogi Piotrze,
którego już nigdy
nie zobaczę, chcę
z tobą pomówić
w ciszy tego
laboratorium.

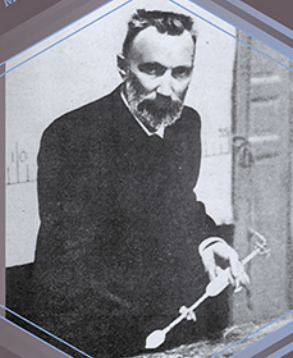
Maria i Piotr w trakcie dyskusji

Curie E.: Maria Curie. Biografia

W niedzielę rano,
po raz pierwszy od Twojej
śmierci, poszłam z Jakubem
do laboratorium. [...] chcę z Tobą pomówić
w ciszy tego laboratorium. Nie przypuszczałam,
że zostanę w nim kiedyś sama, bez Ciebie.
Usiłowałam zrobić jeden pomiar do krzywej,
nad którą wspólnie pracowaliśmy.
Ale po jakimś czasie poczułam, że nie jestem
w stanie tego zrobić. W laboratorium panował
przeraźliwy smutek, to miejsce wydało mi się
pustynią. [...] Chwilami wydaje mi się,
że niczego nie czuję i że jestem w stanie
pracować, ale zaraz powraca
niepokój i zniechęcenie.

Państwo Curie w ogrodzie z dziećmi

Piotr w laboratorium

Maria i Piotr podczas przerwy
od pracy w laboratorium

1906

19 kwietnia
śmierć Piotra Curie